

- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że utrzymując w mocy wskazanie dotyczące skarżącego, Rada naruszyła wymagania proceduralne dotyczące: i) przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia; i ii) poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że w zakresie, w jakim skarga skarżącego w sprawie T-497/10 Divandari Bank przeciwko Radzie zostanie uwzględniona lub w jakim skarga Bank Mellat w sprawie T-496/10 Bank Mellat przeciwko Radzie zostanie uwzględniona, niniejsza skarga również musi zostać uwzględniona.

- (¹) Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11).
- (³) Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).
- (⁴) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2012 r. — Meskarian przeciwko Radzie

(Sprawa T-71/12)

(2012/C 109/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mohammed Reza Meskarian (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy i F. Zaiwalla, solicitors, D. Wyatt, QC (Queen's Counsel), i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ust. 13 tabeli A załącznika do decyzji 2011/783/WPZiB (¹) i do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 (²) w zakresie, w jakim dotyczy on strony skarżącej;
- orzeczenie, że art. 19 ust. 1 lit. b) i art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413/WPZiB (³) i art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 (⁴) nie mają zastosowania do strony skarżącej;
- orzeczenie, że stwierdzenie nieważności zakwestionowanych aktów ma natychmiastowy skutek bez względu na art. 60 akapit drugi Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; i

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada Unii Europejskiej nie ma kompetencji, aby nakazać zamrożenie funduszy oraz nałożyć zakaz podróży w ramach Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) w sytuacji, która ma charakter wewnętrzny w ramach Unii Europejskiej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że kryteria wskazania przewidziane w decyzji Rady 2010/413/WPZiB i rozporządzeniu Rady (UE) nr 961/2010 nie są spełnione w przypadku strony skarżącej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że nałożenie środków ograniczających na stronę skarżącą rażąco narusza przysługującą jej prawa podstawowe oraz prawa człowieka i jest niezgodne z zasadą proporcjonalności.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że środki ograniczające zostały nałożone na stronę skarżącą przez Radę z naruszeniem jej proceduralnych obowiązków oraz prawa strony skarżącej do obrony.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że w zakresie, w jakim złożone odpowiednio przez Persia International Bank lub przez Bank Mellat skargi o stwierdzenie nieważności dotyczących ich wskazań zostaną uwzględnione, musi nastąpić stwierdzenie nieważności wskazania dotyczącego strony skarżącej.

- (¹) Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11).
- (³) Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).
- (⁴) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2012 r. — Bank Mellat przeciwko Radzie

(Sprawa T-72/12)

(2012/C 109/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Mellat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy i F. Zaiwalla, solicitors, M. Brindle, QC (Queen's Counsel) i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2011/783/WPZiB⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011⁽²⁾ w zakresie, w jakim odnoszą się one do strony skarżącej; i
- orzeczenie, że art. 19 ust. 1 lit. b) i art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413/WPZiB⁽³⁾ i art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010⁽⁴⁾ nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- zarządzenie niestosowania art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do stwierdzenia nieważności wskazania dotyczącego strony skarżącej; i
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że materialne kryteria wskazania przewidziane w decyzji Rady 2010/413/WPZiB i rozporządzeniu Rady (UE) nr 961/2010 nie zostały spełnione w odniesieniu do strony skarżącej lub że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu, czy kryteria te zostały spełnione, dokonując przeglądu wskazania dotyczącego strony skarżącej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że utrzymanie w mocy wskazania dotyczącego strony skarżącej narusza jej prawo własności i zasadę proporcjonalności.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że utrzymując w mocy wskazanie dotyczące strony skarżącej, Rada naruszyła wymagania proceduralne dotyczące: i) przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia; i ii) poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że w zakresie, w jakim skarga strony skarżącej w sprawie T-496/10 Bank Mellat przeciwko Radzie zostanie uwzględniona, niniejsza skarga również musi zostać uwzględniona.

(1) Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71).

(2) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11).

(3) Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

(4) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2012 r. — Einhell Germany i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-73/12)

(2012/C 109/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Einhell Germany AG (Landau an der Isar, Niemcy), Hans Einhell Nederlands BV (Breda, Niderlandy), Einhell France SAS (Villepinte, Francja) i Hans Einhell Österreich GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji K(2011) 8831, art. 1 decyzji Komisji C(2011) 8825, art. 1 decyzji Komisji C(2011) 8828 i art. 1 decyzji Komisji K(2011) 8810, wydanych w dniu 6 grudnia 2011 r., w zakresie, w jakim przyznają one jedynie częściowy zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych przez skarżące spółki z tytułu przywozu sprzężarek wyprodukowanych w Chinach, nałożonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 261/2008 z dnia 17 marca 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych sprzężarek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 81, s. 1);
- utrzymanie w mocy zaskarżonych decyzji do czasu, aż Komisja Europejska wyda przepisy niezbędne do dostosowania się do wyroku Sądu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu odpowiedniej i rozsądnej marży importowej niepowiązanego importera z Unii dla celów ustalenia zmienionej marży importowej, mającej zastosowanie do spornych przywozów, a tym samym nie ustaliła wiarygodnej ceny eksportowej dla niepowiązanego dostawcy przy obliczaniu prawidłowych kwot zwrotu uiszczonych ceł antydumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾.